

Udskrift af forhandling fra Københavns Borgerrepræsentation, 29. januar 2009, vedrørende Enhedslistens forslag om "omdøbning" af Israels Plads til Palæstinas Plads. Enhedslisten og SF stemte for forslaget. For SF, dog ikke Heinrich Metz. Forslaget blev forkastet (se til sidst i referatet).

Med venlig hilsen
Finn Rudaizky

28. Medlemsforslag om Palæstinas Plads (2009-8252)

Det foreslås,

1. at den nord-østlige del af Israels Plads omdøbes til Palæstinas Plads.
(Stillet af Enhedslisten)

Borgmester Mikkel Warming: I København har vi ingen pladser opkaldt efter Palæstina. Til gengæld er en af Københavns meget centrale pladser opkaldt efter staten Israel, og som sagt på trods af, at 2-statsløsningen er den erklærede politik for både Danmark, for det internationale samfund, har København ingen Palæstinas Plads.

Israels Plads fik sit navn som en gestus over for staten Israel i 1968, mindre end et år efter besættelsen af bl.a. Gaza og Vestbredden. Ved at omdøbe den nordøstlige del af Israels Plads også kaldet det gamle Grønttorv mellem Vendersgade og Frederiksborggade til Palæstinas Plads, kan vi skabe balance i tingene.

En deling, en deling af pladsen, for det er det, det handler om, vil for os at se være et vigtigt signal om, at København har plads til alle, og at alle københavnere har lige meget ret til byens rum.

Samtidig sender en deling af pladsen et vigtigt signal til omverdenen og også til konfliktens parter, også de der måtte befinde sig her i landet, om at det er muligt at eksistere fredeligt side om side uden mure, uden krig.

Er det ikke et symbol, er vi blevet spurgt her i den sidste uges tid, jo, veje og pladsnavne er symboler, som da et meget stort flertal i Borgerrepræsentationen den 24. april sidste år med overborgmesteren i spidsen besluttede, at en række vejnavne i København skulle opkaldes efter nogle af de store kvindelige politikere i København for at markere 100-året for kvinders valgret, altså en symbolsk markering.

Vi finder, det er et godt symbol, at denne by tager 2-statsløsningen alvorligt, finder vi er et godt symbol, den 2-statsløsning, det officielle Danmark og også den danske regering faktisk går ind for.

Men kan pladsen så ikke ligge et andet sted i byen, kunne vi ikke foreslå et andet sted i byen, er vi blevet spurgt nogle gange. Jo, det kunne den såmænd nok, men vi synes netop, at det vil være et stærkt signal, et godt symbol at dele Israels Plads, at lade Israels og Palæstinas Plads ligge side om side, som sagt uden mure, uden pigtråd, uden invasion, uden bomber. Også derfor gentager vi forslaget her 8 år efter, at vi stillede det sidst eller lidt over 8 år siden, hvor det desværre ikke blev vedtaget. Vi mener ikke, at den symbolik, som der er tale om, er blevet mindre aktuel, og det håb, der kan ligge i at dele pladsen i en Israels og Palæstinas Plads, er blevet mindre aktuelt siden da desværre. For det er nødvendigt, at der kommer et selvstændigt Palæstina side om side med Israel, hvis der skal være fred.

Derfor mener vi, det er et godt, det er et nødvendigt symbol, og derfor foreslår vi, at Israels Plads deles i en Palæstinas Plads side om side med Israels Plads.

Borgmester Jakob Hougaard: Jeg har glædet mig til også at være ordfører på denne sag, fordi det er så sjældent, jeg får lov til at være ordfører på en teknik- og miljø sag.

Men jeg vil indlede med at sige, at Socialdemokraterne ikke kan støtte det her forslag. (Tilråb). Forklaringen kommer nu, det er derfor, jeg står heroppe. Enhedslisten mener vi har begået en fejl ved at foreslå, at en del af Israels Plads skal omdøbes til Palæstinas Plads.

Jeg er klar over, at der er tale om en symbolsk handling fra Enhedslistens side. Men jeg mener ikke, at Enhedslisten har helt gennemtænkt konsekvenserne af den symbolik, som man foreslår. Der er ingen, som kan være tjent med, at verdens måske mest pinefulde konflikt i øjeblikket trækkes ud på københavnske gader og stræder og pladser. Jeg mener, at den symbolske handling vil være med til at skabe et rum af konflikt her midt i København, og det synes jeg ikke, at vi fra

Borgerrepræsentationens side skal bidrage til, hvorfor puste til en konflikt ved at give en stor plads navn efter parterne i den konflikt.

Det er muligt, at der er nogle aktivistiske og venstreorienterede unge i Enhedslistens egne netværk, som synes, det er et godt forslag, men hvis man vil markere sig over for den gruppe, så kan man jo bl.a. bruge den Facebook-gruppe, som er oprettet til formålet, og som jo også er en glimrende måde at markere den holdning.

Men nu står vi altså i den situation, at vores lokale, og det har jeg også fundet ud af, meget tekniske overvejelser om navne på pladser og torve og veje, det skal tolkes ind i sådan en geopolitisk dagsorden. I den argumentation kan man let blive beskyldt for alle mulige forskellige ting, for ikke at have forståelse for konflikten, tage part i konflikten, ikke have et hensyn. Det synes jeg er forkert, jeg er meget bekymret for civilbefolkningen på begge sider af konflikten, og jeg ved, at der skal to parter til at skabe en konflikt og også to parter til at skabe en våbenhvile. Vi har naturligvis forhåbninger om, at det skal lykkes parterne at komme i gang med en våbenhvile.

Men jeg har til gengæld også den holdning, at Mogens Lykketoft, som jo er Socialdemokratiets udenrigsordfører, tegner den linje på glimrende vis, og også at landets udenrigsminister nu, hvor han har taget bladet fra munden og udtrykt Danmarks officielle holdning, også kan løfte den opgave. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi her i Borgerrepræsentationen skal ud og sende den her slags signaler i vores byplanlægning.

De signaler om inklusion og rummelighed, som skal sendes til Københavns egne borgere med palæstinensisk og israelsk baggrund, eller for den sags skyld muslimske og jødiske mindretal, det mener vi ikke skal tages som udgangspunkt i den konflikt, som aktuelt er mellem de to befolkningsgrupper i Gaza og Israel. Det skal tværtimod gøres med andre midler.

Der vil jeg selvfølgelig fremhæve vores kampagne for inklusion, vi københavnere, og at vi derigennem viser, at vi kan rumme vores etniske, religiøse og nationale mindretal på en, synes jeg, bedre måde end at bruge navne på pladser og veje.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Jeg vil blot sige, at hvis man ønsker en dialog med den socialdemokratiske ordfører, så foregår det heroppe fra denne talerstol.

Lars Dueholm (V): Det er ikke så meget den socialdemokratiske ordfører i virkeligheden.

Jeg vil være så konfrontatorisk og starte med at sige, at jeg mener, at borgmester Warming har fået storhedsvanvid. Borgerrepræsentationen her er sat i verden for at diskutere Københavns ve og vel, for at diskutere lokalpolitik og finde de bedste løsninger for københavnere i København. Vi er ikke sat i verden for at finde en løsning på det meget, meget spegede magtpolitiske spil, der finder sted i Mellemøsten.

I København opkalder vi gader og pladser efter mange ting, vi opkalder gader og pladser efter personer, vi opkalder gader og pladser efter andre byer, og vi opkalder gader og pladser efter lande.

Jeg synes, at det ville være en smuk gestus den dag, som forhåbentlig ikke er så langt ude i fremtiden, hvor der måtte blive en selvstændig stat, som anerkendes af Danmark, der hedder Palæstina, at vi så finder et passende sted i København at opkalde Palæstinas Plads, Palæstinas Alle, Palæstina Stræde, eller hvad det end måtte blive til.

Men jeg synes, at opdele en plads i to dele, blot fordi der er ufred i det land, hvor pladsen er opkaldt efter, har ingenting med virkelighedens verden at gøre. Det er jo ikke sådan, at pladsen afspejler størrelsen på det land, den er opkaldt efter. Det er jo ikke sådan, at pladsen er x antal kvadratmeter, og vi mener så, at en selvstændig palæstinensisk stat skal have 40 pct. af det nuværende areal i et område, og derfor skal pladsen, der så kommer til at hedde Palæstinas Plads, så have 40 pct. Altså det er jo simpelt hen vanvittigt for at sige det rent ud.

Det er et spørgsmål om, at der er et land, der hedder Israel, hvor vi anerkender nogle grænser, som ikke, så vidt jeg husker i hvert fald, indbefatter de besatte områder som en del af staten Israel. Denne stat, staten Israel, har vi opkaldt en plads efter. Dermed har vi naturligvis ikke taget stilling til, om Israels annektering af Østjerusalem eller Israels besættelse af Gaza og Vestbredden, at de er lovlige eller ikkelovlige, om de er gode eller dårlige, vi har blot opkaldt en plads efter det land, som helt utvivlsomt hedder Israel, og som er anerkendt af Danmark.

Borgmester **Mogens Lønborg**: Det kan næppe overraske forslagsstillerne, at Det Konservative Folkeparti vil stemme imod det her forslag. Det lyder jo så smukt, når man taler om, at to stater

skal leve side om side og med respekt også for Israel, det er dejligt at høre Enhedslistens borgmester Mikkel Warming også tale for at sikre Israels grænser. Det er ikke altid, man er helt sikker på, om det, når det kommer til stykket, er holdningen hos Enhedslisten. Men at bringe det herind i en københavnsk kontekst, det her handler dybest set bare om, at Enhedslisten skal markere, hvor de står i den her konflikt. De er palæstinenserne venner.

Jeg bed mærke i, at borgmester Mikkel Warming talte om, at der skulle ikke være pigtråd, der skulle ikke være invasion, der blev da ikke sagt et ord om selvmordsbomber, der blev sagt ikke et ord om raketter. Altså man kunne lige så godt kalde det for Hamas Plads. Altså den helt aktuelle situation er jo, at der er terrorister i Gaza, som konstant beskyder Israel.

Jeg bed mærke i, at Mikkel Warming sagde, og det er jo direkte forkert, der skal to parter til en konflikt. Nej, den anden udtalelse var rigtig, der skal to parter til at løse en konflikt, til at få våbenhvile, til at få fred. Men en konflikt kan godt startes af den ene part.

1. september 1939 blev Polen invaderet, kan man der sige, nå ja, der skal jo to parter til en konflikt, så Hitler var den ene part, og så var polakkerne den anden part. Selvfølgelig er det noget sludder, og derfor skal man heller ikke bruge et så sludret udsagn i forbindelse med noget så alvorligt som det her.

Selvfølgelig skal vi ikke gå ind og eksponere den her konflikt her fra bystyret i København.

Margrethe Wivel (B): Symbolsk i al mindelighed og vis mangfoldighed, det lyder jo fantastisk, det lyder jo, som om man ønsker fred og fordragelighed. Jeg synes bare, borgmester Mikkel Warming fuldstændig for det første overser baggrunden for denne her plads. Denne her plads blev udnævnt Israels Plads på baggrund af, at man i Jerusalem havde udnævnt en Danmarks Plads. Det havde man gjort på den baggrund, at man ville takke de få danskere, der havde vist helt modig indsats, hvad ved gud ikke resten af Europa gjorde. I korrespondance hertil udnævnte man så Israels Plads i København.

Hvad er så baggrunden for Enhedslistens forslag, måske det kommende opstillingsmøde i Enhedslisten eller en meget ulykkelige situation i Mellemøsten, som man mildest talt vil slå politisk plat på. Skal vi importere en konflikt, en dybt ulykkelig tragisk konflikt ned på en dansk plads, ser vi det for os, folk står og råber fra hver sin ende af pladsen. Skal vi have en mur ned igennem, hvordan skal vi i øvrigt dele det op, ja, komikken kan vi nok slå på, men jeg kan også se en latent opildning af en ulykkelig konflikt.

Fra De Radikales side kan vi selvfølgelig ikke stemme for det her forslag, vi ønsker at fremme fredelig sameksistens og ikke opildne til yderligere konfrontationer.

Slutteligt har jeg lyst til at spørge socialborgmester Mikkel Warming, om ikke han har andet at se til inden for socialområdet, hvor der ved gud er masser af sager at se til, end at komme med så tåbeligt et forslag.

Lotte Thiim Bertelsen (F): Tak for det. Jeg har ventet lidt med at tage ordet, fordi jeg lige ville se, hvordan det så ud til, at stemmerne ville falde her i salen. Det ser jo lidt ud til, at der ikke er den store opbakning til Enhedslistens forslag.

SF vil ellers gerne stemme for forslaget, men vi to partier alene er jo ikke store nok til at vinde den sag endnu. Men derfor så vil vi gerne stille et ændringsforslag om, at vi udvalghenviser medlemsforslaget med en bemærkning om at finde en alternativ plads i byen, som vi kan kalde Palæstinas Plads.

I SF synes vi, der er fin symbolik i, at man tager en del af Israels Plads og laver til Palæstinas Plads, men hvis der ikke ligesom er politisk stemning for det, så synes vi, det er et godt alternativ at få en anden plads i byen, som vi kan kalde Palæstinas Plads for i det mindste at sende et signal om, at vi gerne vil anerkende Palæstina.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Jeg går ud fra, Lotte Thiim Bertelsen, at det var til Teknik- og Miljøudvalget. (Ja).

Wallait Khan (løsgænger): Jeg synes, det er alle tiders forslag, jeg vil meget gerne støtte det. Jeg har heller ikke noget imod, hvis det bliver henvist til udvalget.

Det Enhedslisten siger det er, en del af Israels Plads skal hedde Palæstinas Plads, jeg har slet ikke noget imod det.

Så kommer Socialdemokraterne her og siger, Borgerrepræsentationen skal ikke sende signaler, og det er en symbolsk handling, så vil jeg sige, Borgerrepræsentationen har ikke andre valg, de kan jo bare sende politiske signaler, og det er jo bare en gestus, de har vist til Israel. Hvis de viser det til Palæstina, så vil det ikke være forkert.

Så kommer Venstre og siger, ja, det løser jo ikke noget problem. Det er rigtigt nok, der er ikke nogen løsning selvfølgelig, selv om vi kalder en del af Israels Plads Palæstinas Plads, så bliver palæstinenserne lidelser ikke stoppet, deres børn bliver dræbt alligevel. De vil leve i det fængsel, de har levet i så mange år, i flere årtier, de lidelser, de har oplevet vil fortsætte, det er en umenneskelig behandling, de har fået af verdenssamfundet og israelerne, det vil de fortsat få.

Men det vi gør det er selvfølgelig den her gestus, symbolske handling, det er, at Borgerrepræsentationen viser sympati med Palæstina og palæstinenserne, som har det så svært i den svære tid. Så er der en by, der er folk i København, som siger, vi har sympati med jer, og det er der ikke noget i vejen med, så derfor vil jeg meget gerne støtte det her.

Så kommer De Konservative, borgmester Mogens Lønborg siger, Mikkel Warming har ikke nævnt selvmordsbomber og raketter, rigtigt nok. Han har heller ikke nævnt bombefly, han har heller ikke nævnt de kanoner, han har ikke nævnt det der Palæstina, som bliver bombarderet hver dag, han har ikke nævnt de små børn, forældre, kvinder, som bliver dræbt og lemlæstet, det har han heller ikke nævnt.

Så derfor synes jeg, at vi skal holde os til sagen, og det drejer sig kun om en symbolsk handling, en gestus over for Palæstina og palæstinenserne, det er, at en del af Israels Plads skal hedde Palæstinas Plads.

Jeg vil stemme ja.

Allan Mylius Thomsen (Ø): Nu er symbolik i navngivning af gader jo ikke noget, der er nyt i København. Sjovt nok har vi aldrig haft hverken Ruslands eller Sovjetunionens Vej, vi har heller ingen Tysklandsvej eller Tysklands Gade, så der er visse naboer, vi ikke rigtigt har haft lyst til at få navne til.

Men det pågældende område, vi har at gøre med her, det er jo mildeste talt også noget, der har skiftet navn nogle gange. For det første hed det Snetorvet oprindeligt, indtil man så rykkede torvebønderne fra Christianshavns Torv derud, så fik det navnet Grønttorvet, og det var egentlig kun halvdelen fra Vendersgade og ned til Ørstedsparken. Der havde i øvrigt været et gevaldigt slagsmål, fordi det skulle have været Københavns Rådhusplads, indtil borgmester Borup så skar igennem og flyttede det herover, altså Rådhuset, og så fik han Borups Alle.

Men bortset fra det, så var vi jo altså i den situation som sagt, at det hed Grønttorvet frem til 1958. Der er det så, at siden da har det egentlig kun været den ene halvdel af pladsen, man kan kalde en plads, resten det er en pinlig bunke af rod, gamle benzinstationer og et gammelt torveadministrationshus med pissoir i.

Så den del af pladsen, ja o.k. det ville nok være en fornærmelse, hvis man lod nogen af de 2 nationer få den del af pladsen, men ikke desto mindre frygter jeg også lidt for en henvisning til udvalg, fordi der har jo også været en tur der, hvor man foreslog gadenavne underskrevet med historien om, hvorfor de hedder, hvad de hedder. Det har vi så fået at vide siden, at det er der ikke afsat penge til, selv om jeg ved, det er blevet vedtaget her, så udvalghenvisninger tror jeg ikke hjælper noget.

Jeg tror lige så godt, vi kan stemme om det og kalde en spade for en spade, og det vil sige, vi vil godt vise vores sympatier, det har vi gjort mange gange herinde ved navngivning af pladser, af gader og lign. Så hvorfor stoppe en gammel praksis.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Ja tak, vi kommer til at stemme både det ene og andet.

Manu Sareen (B): Det Radikale Venstre er helt enig med Wallait Khan, fuldstændig, det kunne ikke være sagt bedre. Altså ikke denne her Wallait Khan, den gamle Wallait Khan, gode gamle Wallait Khan fra Venstre, som sidste gang, da forslaget var oppe, sagde følgende:

"Jeg synes, det er et dårligt forslag, fordi vi ikke kan hjælpe palæstinenserne med dette forslag, tværtimod, det her er et dårligt signal om, at vi gør konflikten stor også i København. Det her er bare en provokation. Jeg savner den gode gamle Wallait Khan.

Jeg er helt enig med Margrethe Wivel, den nuværende Margrethe Wivel, omkring at det her er et tåbeligt forslag i yderste konsekvens, fordi det er at slå politisk plad på en tragisk konflikt mange tusinde kilometer væk.

Jeg forstår ærlig talt ikke, hvorfor den her konflikt skal hives ned i Københavns gader og pladser. I yderste konsekvens, hvis man tænker det bare en lille smule igennem, så kunne det faktisk være konflikttoptrappende mellem befolkningsgrupper i Danmark. Om man kan lide det eller ej, der er ikke nogen, der har nævnt det, så står vi faktisk i en meget porøs situation mellem de befolkningsgrupper.

Vi skal skabe balance, siger Mikkel Warming, jeg mener ærlig talt ikke, at det er Københavns Kommunes opgave at skabe balance omkring den konflikt med en plads. Tror Enhedslisten virkelig i deres vildeste fantasi, at vi kan skabe balance i den konflikt ved at lave og ved at gennemføre dette forslag. Det her er en skrue uden ende, jeg kan allerede høre det på mine venner, skal vi til at kalde pladser og gader efter alle de konflikter, der er rundt omkring i verden, så kender jeg nogen, der gerne vil have en Kashmirs Plads.

En af mine venner vil gerne have en Kosovo Alle. Den nye havnetunnel kan vi kalde for Bagdadtunnelen, og så kan vi omdøbe Blågårdsgade til Gaza Streeten.

Det her det er et forslag, der fuldstændig er ude af proportioner, og jeg er rigtig glad for, at vi stemmer det ned, og det skal heller ikke udvalghenvises.

Det undrer mig, det undrer mig faktisk, at SF kan hoppe med på dette forslag, for vi ved, at i sådan en forsamling har vi alle partier, vi har lov til at komme med en svips en gang imellem, det har vi også gjort og også fået tæsk for det. Det her - ja, og så nogle flere - og det her det er i kategorien svipsere.

Jeg har ventet på det i lang tid, jeg kan huske, i sidste forsamling så så vi dem en gang imellem, der er gået lang tid, og så kom det endelig. Det er rart nogle gange, når historien gentager sig. Vi stemmer imod.

Finn Rudaizky (O): Dansk Folkeparti mener, at det er vigtigt, at de folkevalgte i Københavns Borgerrepræsentation en gang imellem stiller sig selv spørgsmålet om, hvilke opgaver man egentlig er valgt til at varetage for københavnerne. Jeg mener, at vi hidtil ikke har nogen kompetence til at beskæftige os med udenrigspolitiske anliggender. Den her forespørgsel den retter selvfølgelig anledning til, om vi nu også fremover skal til at diskutere alle mulige andre konflikter i verden, og hvilken kompetence og mulighed vi har for at påvirke det, og i givet fald om vi vil påvirke det på en måde, så konflikterne løses, eller det bare drejer sig om, som Margrethe Wivel sagde, et opstillingsmøde hos Enhedslisten.

Jeg vil gerne sige som Manu Sareen, jeg kan faktisk også godt lide SF, men det er det gamle SF. Jeg vil bare gøre SF'erne opmærksomme på, at for 9 år siden blev nøjagtigt det samme forslag drøftet her i salen, så var den tidligere borgmester Jens Johansen ordfører for SF'erne, og det var helt andre ord, der lød dengang, ligesom Wallait Khan også har skiftet ham her i aften, for Jens Johansen han sagde, og jeg citerer:

"Vi synes, det her er den rene populisme, det er plad, det er en forenkling af en meget kompleks problemstilling, som her søges markeret ved at dele Israels Plads midt over."

Og så stiller Jens Johansen spørgsmålet:

"Skal der så også være en demarkationslinje?"

Jens Johansen fortsætter:

"Vi synes i det hele taget, at Enhedslisten bør opfordres til at trække dette forslag tilbage, det hører slet ikke hjemme nogen steder, det ligner jer ellers ikke normalt, I plejer at være et seriøst arbejdende parti, men nu er I altså forfaldet til den værste form for populisme, som vi ellers her i salen ser fra andre sider."

Jens Johansen siger yderligere:

"Så vil jeg da gerne spørge jer - og henvendt til Enhedslisten - hvad I tror, det kan hjælpe det palæstinensiske folk i dets frihedskamp, at vi deler Israels Plads midt over."

Jeg skal love for, at det er et helt andet SF, vi hører her i aften. Pladsens navn har, som det er nævnt, haft navnet i 41 år. Dengang det blev behandlet i Borgerrepræsentationen, det var dengang, Enhedslistens åndsfæller, det såkaldte Venstresocialisterne, stillede ved den lejlighed forslaget om at benævne pladsen Østrigs Plads.

Om det havde nogen speciel historisk relation til 2. verdenskrig, det ved jeg faktisk ikke, fordi VS'erne ikke gjorde sig umage for at fortælle, hvorfor de ønskede, det skulle hedde Østrigs Plads.

Men de gjorde sig umage og store anstrengelser og kæmpede sig imod for at modtage den tak, som er baggrunden for, at det hedder Israels Plads, og baggrunden for at det hedder Denmark Square i Jerusalem.

Det har ikke noget med Gaza at gøre, det er en usmagelig sammenblanding af en ulykkelig og tragisk konflikt i Mellemøsten med et forhold, som kun vedrører danske borgere, nemlig spørgsmålet om danske borgeres indsats for at redde jødiske medborgere i Danmark under 2. verdenskrig.

Derfor så hænger tingene ret tæt sammen, så derfor er det faktisk også en kedelig blanding af 2 forskellige sager. Jeg kunne godt tænke mig at spørge Enhedslisten, at når man skriver, bl.a. i aviserne har der stået, det står ikke direkte i forslaget, men man har skrevet, "uanset etnisk oprindelse så har man lige meget ret til byens rum", skriver Enhedslisten.

Jeg kunne godt tænke mig at få præciseret, hvad er det egentlig for nogle grupper, som Enhedslisten tænker på.

Og en sidste ting, det er et vigtigt signal til omverdenen, skriver Enhedslisten, at vi lever fredeligt side om side. Jeg vil gerne bede Enhedslisten om bare at give 2 eksempler på, hvad man mener, og hvilke eksempler man har på blandt de grupper af borgere, som har relation til det her forslag, som vi skal behandle i dag. Hvad er det for - bare 2, jeg beder kun om 2 eksempler af de positive ting, som vi skal signalere til omverdenen, og som er af væsentligt betydning i hvert fald for Enhedslistens opstillingsmøde, vi får løst her i aften.

Det vil jeg gerne bede om svar på.

Lars Rasmussen (A): Jeg synes, det er ærgerligt, at det lige præcis er Israels Plads, det skal gå ud over, og staten Israel, som er et af de eneste demokratier i Mellemøsten, hvis ikke det eneste, og det land, som har størst lighed mellem kønnene, ting, som jeg troede, Enhedslisten egentlig satte pris på.

Så jeg synes også, det er ærgerligt, at den her smukke tanke omkring at give en plads både for Danmark i Israel og omvendt, at den skal ødelægges af et eller andet partipolitisk taktisk.

Jeg vil gerne spørge, hvis ikke det er at slå plat på den her meget tragiske situation i Mellemøsten, hvorfor er det så, det her forslag kommer op lige præcis nu, lige efter vi har haft de her tragiske begivenheder i Gaza, hvorfor kom det ikke op i sommer, hvorfor kom det ikke op sidste år, hvorfor kommer det op lige nu, samtidig med at Enhedslisten også har opstillingsmøde.

Jeg vil også gerne spørge socialborgmesteren, om ikke han mener, der er vigtigere sager, om ikke socialborgmesteren mener, det er vigtigt at tage sig af de udstødte, af de handicappede, det som socialborgmesteren er sat til, i stedet for det her.

Jeg vil gerne slutte af med at spørge, hvad gavner det her den palæstinensiske befolkning, hvad gavner det den jødiske befolkning i Israel, som også får raketter i hovedet. Hvad er det, man forestiller sig, man vil opnå med det her, altså ud over fuldstændig ligegyldig signalpolitik. Jeg synes simpelt hen, det er trist, at socialborgmesteren ikke har andet at tage sig til.

Kasper Johansen (B): Den historikkyndige Allan Mylius Thomsen understreger det, så selv jeg kan forstå, hvad det her forslag går ud på, det handler om at vise sympatier. Det er lige præcis her, jeg synes, det begynder at blive et meget utidigt og smagløst forslag, at vi her skal lufte forskellige udenrigspolitiske sympatier. Jeg mener, det er så langt fra vores opgave, som noget kan være.

Det jeg også mener er fuldstændig uigennemtænkt i det her forslag det er den symbolik, der ligger i, at man muligvis kan komme til at trampe på nogle menneskers følelser, som måske på et tidspunkt har haft nogle følelser omkring, at der blev oprettet en plads med netop det navn.

Jeg er ikke i tvivl om, at De Radikale er meget på linje med Enhedslisten tit, når vi snakker om sameksistens og forskellige grupper i den her metropol af en by. Jeg mener netop, når vi snakker sameksistens, at vi skal tænke meget over symbolikken i, at vi her vil tage noget fra en plads. Man har ikke god sameksistens, når man skal tage noget, eller der skal tages noget fra en, det får man sådan set kun, når man giver noget, man gerne vil give, og når man får noget, som man gerne vil have.

Så jeg synes også, at vi mangler en forklaring fra Enhedslistens udenrigspolitiske ordfører, Mikkel Warming, på, hvordan man har gennemtænkt, at det her faktisk vil vække genklang i alle dele af den københavnske befolkning som noget positivt.

Martin Hirsch (V): I København er der tradition for, som det også er blevet sagt her fra talerstolen, at man opkalder gader og stræder efter afdøde personer. Man kan også opkalde gader

og stræder og pladser efter stednavne, lande osv., det er der sådan set ikke noget forkert i, tværtimod, det hylder jeg selvfølgelig også, at man, når det er relevant, at man laver en markering ved netop at kalde en plads, en gade, en vej, op efter en person eller et specielt land.

Det vi bare skal være meget opmærksomme på her i denne situation, det er, at der faktisk ikke er, og der har aldrig nogen sinde været en selvstændig stat Palæstina eller land, det er meget vigtigt også at have det med i den her debat, som vi har her i aften.

Så kan man sige, at Israels Plads blev navn i 1958 i en udveksling af, at man i Jerusalem opkaldte Denmark Square, det var jo, som det også er blevet beskrevet her fra talerstolen, en markering i forbindelse med den heroiske aktion, som danskere gjorde, da man reddede de danske jøder til Sverige under krigen.

På det tidspunkt, da man opkaldte pladsen Israels Plads i 1968, der var der præsidentbesøg fra Israel, men det daværende Enhedslisten, som jeg så vil sige dengang hed Venstresocialisterne, de demonstrerede indædt mod navngivningen, og de demonstrerede indædt mod præsidentbesøget. Så allerede fra dengang er der historik i, at man har været imod, at pladsen fik navnet Israels Plads. Det tegner med al tydelighed også det forslag, der stilles i aften.

Derfor kan jeg jo kun have den klare opfattelse, at Enhedslisten har ét formål, som de i øvrigt har haft igennem de sidste 30-40 år, det er at vise foragt for Mellemøstens eneste, eneste demokrati, landet Israel.

Den yderste danske venstrefløj har jo altid vist den her foragt og modstand mod Israel. Det er jo egentlig bemærkelsesværdigt, fordi man jo ofte får at vide, det får man så at vide fra Enhedslistens egne folk, at man er noget så humorist... eller humanistisk, både også humoristisk og humanistisk, og at man jo i den senere tid også har kunnet læse i medierne, at Hamas i Enhedslistens øjne er det palæstinensiske folks repræsentant i øjeblikket for Gaza.

Det viser med al tydelighed også, at det man så også har set fra den yderste venstrefløj gennem historikken, at man bakker op om ekstremterne i Mellemøsten. Der har også været helt tilbage i forbindelse med Blekingegadesagen, hvor man støttede op PFLP, jamen så viser tråden jo fuldstændig op til dags dato, hvad det er, man egentlig arbejder med i Enhedslisten.

Hamas er og bliver en terrororganisation, den på, jeg vil ligefrem sige talebanagtig vis, slagter og undertrykker sin egen befolkning i Gaza. Er det virkelig den form for kynisme, man vil hylde ved det, man gør her i dag.

Jeg er fuldstændig på det rene med, at på et tidspunkt, som mine egne kolleger fra Venstre også var inde på, det er, at det kan da komme på tale, at man skal opkalde et sted, en gade, en vej, efter Palæstina, når der findes en sådan selvstændig stat, som der i øvrigt aldrig har været. Men at man nu bruger den situation, der er i Mellemøsten, til at slå politisk plåt.

Jeg forstår ikke, at Wallait Khan fra talerstolen her står ensporet og fortæller, hvad årsagen er til, at det palæstinensiske folk lider, for det gør de. Men hvis han også fulgte historien tilbage i, hvad der egentlig er foregået, så er det faktisk Hamas, der på kynisk vis bruger deres egen befolkning som menneskeskjold, som på hærgende vis drager igennem gader og stræder (mikrofonsvigt) ... her i aften, så derfor vil jeg lige tage de motiveringer her med.

Men altså det korte af det lange det er, at vi i Venstre mener, det her er et populistisk forslag, hvor man lige så godt kunne overveje at opkalde en stræde i København, i Danmark til Baskerlandsstræde eller finde en plads, man kan kalde Catalonien Plads, mangfoldigheden og fantasien den er jo bred og stor her.

Så jeg kan ikke andet end sige, at sådan som situationen og debatten og heldigvis også afstemningen kommer i aften, der vil vi selvfølgelig også fra Venstre sige, det her kan vi ikke bakke op om, der er ikke belæg for på nuværende tidspunkt at finde noget som helst sted eller nogen som helst plads i København til at opkalde noget efter Palæstina.

1. næstformand (Mona Heiberg): Jeg har som formand fuld forståelse for, at der er mange følelser i denne sag, men jeg må alligevel bede medlemmerne om at forholde sig til det medlemsforslag, der foreligger, og passe på ikke at komme for langt ud i også det udenrigspolitiske. Så det vil jeg også anmode den næste taler om, værsgo Wallait Khan.

Wallait Khan (løsgænger): Herfra blev der sagt, at det eneste demokrati i Mellemøsten er Israel. Så vil jeg sige, hvad skal vi gøre med det demokrati, som er så grusomt mod palæstinenserne. Nazityskland var også et demokrati, skal det hylde, nej, det var et forfærdeligt demokrati, sådan er det israelske også (mikrofonen tages fra) ...

O.k. så vil jeg bare sige, at Socialdemokraterne sagde, at der f.eks. sidste sommer var forslag om, at Israels Plads skulle deles, så var det måske provokation, jeg synes måske også, det var provokation. Sådan var det også for nogle år siden, da Enhedslisten kom med forslag, jeg var ikke en af dem, som diskuterede det forslag. Så var der Ole Hentzen, som kom igen og igen og sagde, der er ikke noget, der hedder Palæstina, der er ikke noget sted, der hedder Palæstina.

Så var der Lars Rasmussen, ikke Lars Rasmussen, som talte tidligere, men det var en anden en fra Det Radikale Venstre, som lavede grin med palæstinenserne, som provokerede mig, og så kom jeg på talerstolen. Jeg var slet ikke ordfører for det her, så kom jeg op og sagde, først og fremmest det, som Manu Sareen siger, det er en halv sandhed, hele sandheden er, at Wallait Khan kom her og sagde, der er en stat, der hedder Palæstina, den er bare besat, det sagde jeg ... (afbrydelse). Jamen det er din mening. Vi ved det, fra tusinder og tusinder år siden, historien siger det, der har været et Palæstina, og der er stadig væk et Palæstina, og der bliver et Palæstina.

Så er der spørgsmålet om denne dag, hvor jeg siger, at det er provokation, det nytter ikke noget at stemme for det her forslag. Det sagde jeg til Lars fra Det Radikale Venstre, du må skamme dig, at du laver grin med en nation, som har det svært, og så sagde jeg det også til Ole Hentzen, træk dine bemærkninger tilbage, der er en stat, der hedder Palæstina, du er en erfaren politik, I må skamme jer, når I benægter den sandhed, det er, den er bare besat.

Og så sagde jeg til Enhedslisten, at det er ikke mere en provokation. Sådan opfattede jeg det den dag, og det sagde jeg også. Og i dag står jeg her og siger, at det er vigtigt, at vi viser gestus til en nation, til et folk, som har det så svært, som er udsat for alle de lidelser, som vi er vidner til.

Her står Venstres ordfører eller en fra Venstre og siger, at Hamas er sådan og sådan, så vil jeg sige det, det har vi også hørt i radioen, israellerne har gang på gang sagt, "Hamas is killing the people, Hamas is going after the schools, Hamas is going after kindergarden. Det passer ikke. (Mikrofon slukkes) ... Det sagde de.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Det her er et medlemsforslag, at den nordøstlige del af Israels Plads omdøbes til Palæstinas Plads, og der er en motivering til dette forslag, og vi diskuterer ikke udenrigspolitikken fra denne talerstol, vi diskuterer en plads i København. Jeg vil bede Wallait Khan om at forholde sig til det medlemsforslag, der ligger her.

Wallait Khan (løsgænger): Jeg har bare prøvet at kommentere det, der blev sagt her, men det skal vi heller ikke. Det gør ikke noget.

Jeg vil bare sige, at jeg er glad for forslaget, jeg vil meget gerne støtte det, jeg synes, palæstinenserne skal have sympati, vi skal sende nogle positive signaler til den nation, vi skal give dem håb om, at der er andre mennesker og andre byer i verden, som deler deres sorg, som deler deres situation på en eller anden måde, som er med dem, som vil støtte dem på længere sigt.

Men her viser vi bare den gestus, at der er en del af Israels Plads, som skal hedde Palæstina, og jeg vil meget gerne støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Manu Sareen (B): Bare lige inden udenrigsminister Mikkel Warming. Man kan ærlig talt ikke fortænke Wallait Khan i sin reaktion, altså jeg synes, det er forståeligt, altså jeg siger, jeg synes, det er forståeligt. Det er lige præcis det, der er pointen, det er det, som alle har prøvet at sige i dag, alle som er imod forslaget, at det her er så følelsesmæssigt, og det er lige præcis de her konflikter, det vækker og vil komme til at vække i København, hvis det bliver vedtaget.

Den her gang har Mikkel Warming og Enhedslisten været så naive, så det er til at tage sig til hovedet over. Tak.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Borgmester Mikkel Warming i 2. runde.

Borgmester **Mikkel Warming**: Det er eddermaneme ikke småting, man skal høre fra den her talerstol i en debat som det her. Når man stiller et forslag, som ikke handler om at fjerne en plads, som man skulle tro, når man hører en stribe af indlægholderne, men som handler om at tage et stykke af en plads og omdøbe den, men bibeholde i øvrigt resten af pladsen med det samme navn. Så får man en tur fra Hamas til Blekingegadebanden og efterfølgende total og bevidst misforståelse af, og jeg siger kun dette én gang og i 10 sekunder, hvad Enhedslisten mener om den

udenrigspolitik, det handler om, vi går ind for tostatsløsning, Israel og et Palæstina side om side, der skal leve i fred. Punktum, ikke alt det pladder, Martin Hirsch kom op med.

Veje er symbolpolitik, pladser er symbolpolitik, navne på veje og pladser er symbolpolitik, det er blevet sagt igen og igen. Ønsker man, går man ind for det symbol, som dette forslag stiller op eller ej, så simpelt er det, man så skal svare på.

Ligesom jeg går ud fra, at da Venstre med daværende Søren Pind som forslagsstiller mente, at man skulle opkalde en vej efter Egon Weidekamp, så var det, som jeg kender 80'erne i denne by, ikke fordi man som for så vidt støttede Egon Weidekamps politik, dengang han var overborgmester, det handlede om symbol, det handlede om at symbolisere, at man ville drille Socialdemokraterne. Det var det, det handlede om, og det fik man så et flertal for oven i købet. Så kom ikke og sig, at man ikke selv laver symbolpolitik.

Det har også været sagt til De Radikale, det skal siges til Manu Sareens forsvar også i et glædeligt lyst øjeblik, også selv erkendte, at de også har været på banen med ganske meget symbolpolitik i denne forsamling i tidernes løb, det kan man roligt sige.

Ja, det er symbolpolitik, for os er dette forslag et symbol på, at vi mener, at der skal være plads til et Palæstina ved siden af et Israel. Vi mener, den bedste måde at symbolisere det på er ved at omdøbe en del af pladsen, ikke den hele, en del af pladsen til Palæstinas Plads og lade dem ligge side om side.

Det kan man så være enig i eller uenig i, det er fair nok, men de tirader, der er kommet herfra, synes jeg er helt ude af proportioner.

Det samme gør sig gældende om specielt den radikale frygt eller totale undervurdering af københavnernes evne til at finde ud af at leve sammen, som er kommet til udtryk i, at man mener, at man ved, at denne navneændring, skulle den blive vedtaget, nærmest vil se optøjer over det hele. Jeg ved ikke, hvad for et land, man lever i, men det kan umuligt være det samme, som det jeg gør. Vi mener, det kunne være et fornuftigt symbol.

Hvis man skulle tro på det, som Venstres første ordfører sagde, og som den socialdemokratiske ordfører, som i øvrigt, skal jeg sige til borgmester Mogens Lønborg, var den, der udtalte, der skulle 2 til en konflikt, det var nemlig ikke mig i min første runde, jamen så må jeg næsten gå ud fra med de positive tilkendegivelser, der var om at ville måske se på en plads til Palæstina et andet sted, at de ville stemme for udvalgshenvisningen fra SF. Det vil vi også for at vise, skal vi sige vores gode vilje. Vi mener det forslag er det bedste, vi mener, den symbolik, der ligger i det her, er det bedste.

Så hvis der ikke er flertal for SF's udvalgshenvisning, jamen så stemmer vi stadig for vores eget forslag.

Finn Rudaizky (O): Jeg vil bare lige erindre borgmester Mikkel Warming om, da han var oppe her, så har han glemt at svare på de 2 spørgsmål, som blev stillet, og som jo er fremgået af pressen, som jeg nævnte i mit tidligere indlæg, nemlig det spørgsmål, som bør besvares, hvem af de etniske grupper er det egentlig, som Enhedslisten tænker på, når man skriver så pænt om, at alle har ret til byens rum.

Og det andet spørgsmål, hvis det skulle være glemt, så vil jeg lige bede om at få svar på det spørgsmål bare med 2 eksempler på de gode eksempler, som borgmester Mikkel Warming og Enhedslisten nævner. Det synes jeg er relevant, når man giver sådan nogle overordnede floskler, at man også bare lige som et minimum giver bare et par eksempler på det, så vi alle sammen kan forstå, hvad det egentlig er, Enhedslisten mener.

Så har jeg bare konstateret, og det er måske i virkeligheden den største skuffelse, SF's holdning, men jeg kan så konstatere, at den nuværende gruppe fra SF her i Borgerrepræsentationen har underkendt den tidligere borgmester Jens Johansen og den tidligere gruppe, SF's holdning gennem mange år. Jeg konstaterer også, hvad der ikke er overraskende, at borgmester Bo Asmus Kjeldgaard ikke er til stede under denne drøftelse.

Så vil jeg bare sige, jeg regner selvfølgelig med, at jeg får svaret her fra talerstolen fra borgmester Mikkel Warming, så vil jeg bare sige til allersidst, det er et citat fra 9 år siden fra Taner Yilmaz, som var ordfører for Socialdemokraterne, og jeg vil gerne tilkendegive, at dette citat på de ganske få linjer er fuldstændig i overensstemmelse med, hvad Dansk Folkeparti også mener, og Taner Yilmaz sagde:

"At omdøbe pladsen på nuværende tidspunkt ville, uanset hvad man mener om konflikten i Mellemøsten, være at miskreditere den del af det jødiske folks historie, som på grusomste vis udspandt sig under 2. verdenskrig.

Desuden frygter jeg, at en navneopdeling af pladsen kunne provokere unødigt og muligt fremkalde voldsomme reaktioner fra berørte parter."

Og det var Taner Yilmaz' synspunkt.

Forslaget om henvisning af forslaget til Teknik- og Miljøudvalget blev forkastet med 30 stemmer mod 13.

Forslaget blev forkastet med 32 stemmer mod 11. 2 undlod at stemme.

Venlig hilsen

Linda N. Jørgensen